

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

ES BARRET DE MESTRE PERE.

¡Es ben cèrt qu'hey há gent per qual-sevòl còsa, fins y tot per riurarsè d'un entèrro! ¿Quin señó no se queda com un estorat, drèt com un parpal, quant es vent li pillà en mitx d'es Born es capell, y el planta baix de ses pòtes de ses mules de qualque cotxo? Es bergantells, es desenfeynats y es ruquets vestits d'homo fan mansbelletes y s'en riuen com uns aubercòchs, fentli mostrá colós á sa cara. ¡Còses d'aquest mon! planetes qu'hem de corre, y que no se'n allibera ningú, ni es barret de mèstre Pere, ni mèstre Pere matex, que tot vé à essè una matexa còsa.

No fa moltes dotzenes d'añs que's barret era à Mallorca un mòble molt comú. Duyan barret ets homos de qui fa fé, en duyan es trabayadós, es véys, es joves, etc.; tant queya hé demunt una clòsca llisa com demunt un cap plè de borra. Però havia de vení es séu dia, com vé à totes ses còses d'aquesta vall de lladres; es séu partit tengué una sopegada, y ja los tenim donats de baxa. ¡Quin susto tan gran fonch aquell! ni's de sa caiguda de ses lleones d'es Born! ¡Pòbres barrets! váren romandre de pedra! ¿Qui havia de dí que aquell orgull que tenian quant amb ells brindavan, feyan saludo y capades à ses señores, havia de convertirse en desprèci y no havian de serví més que per aná de redolons p'es rentadós y serví de pedasos de fregá?

Amb tot y axò à un véy no li aneu amb rondayes y perendengues; ni si's fat ni salat, ni si's tort ni si's metllera. Mèstre Pere volgué agontá es barret demunt es séu cap; deya que ses mòdes del dia no ténen polítxó, y que's séu barret havia de serví per móstra à n'es que vendrian, fins que amb ell el s'en durian per devés ses quatre campanes.

Figurauvos un homo que ja comensa à rossegá es pèus y llisá ses pedres. Per ses rues de's front trèuen es cap uns setanta quatre añs pòch més ó ménos; dú una levita que ses faldes bastan per

posá vèles à un barco de tres *palos*; un bastó d'uyastre à mòdo de tamboré majó de la Sala; y es barret tirat endevant qui señala es *rumbo* ahont se dirigex es barco, com ses banderes que solen dú à popa. Per molt que m'he romput ses bañes, (ses cròniques no'n parlan) no he pogut averiguá si sa ròba, burell, tela de sach ó paño *pardo* de's barret de mèstre Pere fonch duyt d'Algé ó de Constantinopla. Es rivetat coló de prèbe bort demunt es coló de terra de mata pareix qu'assembla més òbra de mòros que de cristians; es una espècie de boyna barretjada amb *gorro frigio*.

Es sol, sa lluna, ses estrelles trabayan com un mòro, un de dia, ses altres de nit; es vent moltes vegades péga panxades de feyna que duran una setmana y ròdan y giscan ses entènes de's molins; ets atlòts prenen à escarada, que dura tant com s'òbra de la Sèu, s'apedregá es cans y omplí de mòstres de bona criansa es baxos de ses fatxades; però à la fi se cansan y séuen un pòch; es barret de mèstre Pere trabaya totes ses vint y quatre hores, de dia y de nit, diumenges y dies fenés; sempre fa es faròl, sempre fa bellumes, es sa *fòrmula* més apropiada que pòt tení un matemàtic modern per espressá es moviment *continuo*. Vá à misa y à n'es *tòros*, à ses corant' hores y à ses titeres, à ses fèstes de carré y à ses processons; are servex de butxaca y mèstre Pere enflòca dins es séu ventre es mocadó blau de llista; are de bossa y à un altre sostre van es doblés embolicats amb papé de estrassa; dia hey hagué que serví y tot de senaya, y dins aquell armari s'hi compongueren encare que un pòch estretes mitja dotzena de figes flòs y s'ensaymada de quatre que cada dia compra à n'es forn de la Glòria (a). Si anava à la Iglesia, es barret rebia ets honors de coxí, y es jonoys de mèstre Pere li feyan croxí es costellam (b): si feya fret, servia de cubertora à ses oreyes; si basca, de arruxadó de mosques; amb una pa-

raula, es es mòble que més servey y més companyia pòt fé à mèstre Pere.

¡Oh fatalitat! oh destino de ses còses humanes! (esclamaría aquí un autó de novèl-la) ¡que curtes son ses alegríes de aquesta vida! S'homo fonch fèt de pasta de gerré, però ses còses d'aquest mon no son més que es buf de ses calde-res, es siulo de ses locomotores, s'oló que despedex una pòst plena de panades de peix, calentes. ¡Qui no daría de bona gana en aquest moment un tassonet de resòlis y un bossí de crespell per no haverho de contá! Sa mòrt de's barret de mèstre Pere fonch una de ses sopegades més gròsses que va tení en so temps de sa séua vida. No cregueu que morís de mòrt natural, ni de lenta, ni d'un trò, ni d'aufegó, ni dins la má. ¡Morí axí com morí un Sant Llorèns! morí.... cremat.

Un dia d'hivèrn que per més señes era dilluns, (c) estava mèstre Pere arambat à n'es fòch en companyia de's moxet de la casa; li vengué un xubèch de sòn, beca qui beca com un coniet de guix, y es barret va essè tan mal pensat que aprofitá s'ocasió. A pòch à pòch sense repará es sentiment que donaria à n'aquell pòbre homo, se sustreu de s'autoritat *paterna*, li fuitx de's cap; y ¿que diriau, fiets y fietes, ahont va aná à pará?... No heu vulgheu sèbre.

Bé gemegären alguns animalets de Déu que comensavan à fé cria dins ses rues d'aquella friseta, però cá! ni una ròca! y mentrestant es fòch feya de ses séues, es barret se hescuytava, sa casa s'omplia de fum, no d'encens, sino de estopa torrada.

—Per aquí créman sòles de sabata! cridá sa modista que estava á un' altre quarto amb ses nebodes de mèstre Pere. Quina oló de pèsta! mirau es veynats si se calan fòch!...

—Tal vegada es es conco! esclamá una neboda.

Entran à veure com unes esburbades si té rès de nou, y trobären es barret de

(a) Digan lo que vulgan, axò ja era ferne pica de pòrch.
 (b) No'n tenia.

(c) Sempre n'hi há un de maleit! ja'u diuen ses dones!

mèstre Pere fét un pòbre de sopes, fét tot un Llatze.

—Conco! conco!... despertauvos...

Aquí varen essé ses exclamacions, es críts, ets estiraments de nirvis, ses reñades à ses nebodes... Deix lo demés à sa consideració de cada ú, y principalment d'aquells que s'haurán trobat amb semblants circumstancies.

Sa vida de s'homo té moments crítics de que dependexen sa felicitat y es benestá, ó es mal humó y sa desgràcia. Desde aquell dia mèstre Pere ja no va essé mèstre Pere, comensá aná còp-piu, còp-piu, y sa pruaga y es doló *romantich*, que deya ell, li comandavan. Si à n'es barret de mèstre Pere l'haguessen pogut serzi; posá un pedás ó adobarlo còm qui adobá una xèrxa, es mal no hauria estat tan gròs, però quedá sense tení figura humana. Una tróna coló de escarabat, de mitx pam d'alsada, hagué de sustituí despues de sèries reflexions, aquella albaca, y d'aquesta manera es còm se passetja avuy en dia. Sempre pensa, quant ha fét ses séues devociions de cristiá, amb aquell borino negre que es dia ántes de sa mòrt de's barret entrá dins sa cuyna de ca-séua.

¡Déu asistesca à mèstre Pere aquí ahont se tròba!

NADAL.

LOS DEU AMICHS.

(DEL INGLÉS.)

—Jò vuy amiatat franca:
Jò vuy molts bons amichs
Que riguen y que folguin,
Que 'm fassan riure à mí.

Es que jò tench son pòbres,
Y son millós es richs;
Perque tenguent riqueses
Me pugan devertí.—

Axí parlava un dia
A n'es séu mèstre un nin:
Llavò aquestes paraules
Es mèstre li va dí:

—¿Tú vols amiatat franca
Que 't puga devertí?
¿Tú vols amichs que sigan
Per agradarte, richs?
Ydò, si hé los cercas,
Los trobarás reunits.

Contet à sa ma dreita:
Veurás si hey ha cinch dits;
Contet llavò à s'esquerra
Si son ò no altres cinch;

Y aquests deu dits que contas,
Fentho axí còm t'he dit,
Veurás còm serán sempre
Tos deu millós amichs.

X. CERA.

ES BAÑS DE SA PORTELLA.

Lo qu'es enguañy, no hey ha rès que dí: En Llompart agrahit à sa pressa que li fa es públich, ha tirat el resto, y los ha posats de lo milló.

Aquests anys passats, n'hi havia qui's quexavan de ballarhi un pòch estrets: —«Ydò, no rès, (ha dit en Llompart,) enguañy ballaréu amples.» Y n'hi ha afegit de llòch, que pareix mentida.

Llavò ha pensat també amb allò de que per aná bé, havian d'está *al alcance de todas las fortunas*, y ha dit: —«Aquí vos dexaré nadá per tres quartillos: ¿heu tròbau molt? ydò veniu aquí y pagaréu mitx real. ¿Encare heu tròbau cá? ydò vat' aquí bañs à quartillo. Y si encara vos quexau, cercaréu mòdo y manera de ferne uns de franch, y ahont en sortí de la má, vos hi convidaréu à prende *xicolati*.»

«¿Que sou afectats de música, vòltros jovensans y polles? Ydò aquí teniu un piano apòsta per vòltros, y un salonet espayós tot plé de bellsveures; amb una fresqueta qu'hey fa, qu'en lloch de dins Ciutat la trobaréu. Mentres siau bons atlots y no mogueu massa lulèa, cantau y ballau y devertiuvos. Y si no estau contents, demanau més: sa vòstra boca es mesura.»

«Enguañy no hey ha pò de *mantos* ni altres pexos. S'altre dia s'hi arrambaren unes quantes *tutes* vengudes de banda-tèrra: però ja los hem donat salubre, y no's tornarán acostá d'un'hora enfora: les hem escalivades.»

«¿Heu sentit males llengos que deyan si amb axò de sa *rosa*, es metges no dexavan bañá infants y jovenets? Tot axò es pura farsa de qualche mal intencional. Lo que s'ha fét es publicá un *bándol* manant que ningú s'atrevis à nadá en pel, ni rentá bisties, per devés sa Pescatería ó per sa roca des Carnicés. Axò es lo qu'hey ha: lo altre es tot mentida.»

Vat' aquí qu'En Llompart no pòt parla milló; y si jò fos des bañistes, per recompensarli es sacrificis qu'ha fets à fi de oferirmos uns bañs de lo milloret que's pot desitjá, pensaría en sa milló manera de ferli veure qu'ets ciutadans son agrahits.

Ahí en parlavem, estant en remuy, uns quants qu'hey anám à sa mateixa hora, y sa conversa acabá d'es mòdo que vos diré:

—Jo, (deya un, fent es mòrt) publicaría un comunicat amb alabansa séua, à tots es diaris, amb uns quants centenás de firmes.

—Y jo, (afegia un altre sortint de devall aygo) el nombraría bañé *de la real casa*.

—Mal pensat, (respongué un altre que, per lo vist, li vòl mal à n'En Llom-

part, ó no li té molt la pía;) jo, per conte méu, li faria un'altra cosa.

—¿Còm es are?... (diguéren tots.)

—El votaría per Retgidó à ses próximes eleccions municipals.

Tots riguérem d'aquella sortida; pegárem sa derrera sòtola, mos vestírem; trobárem ses polles que ben axutes ja mos esperavan en es salonet: un s'assegué en es piano, y lo demés que's succehí... *queda à cargo del curioso lector*.

UN NADADÓ AMB CARABASSES.

XARRADISSA

D' UN TACONÉ Y UN MUNICIPAL.

TAC. —M' escolt, *Don Leandro*,
Just una paraula:
Ja deü está entés
De lo que 's diu ara,
Qu' han de picá pedra
Tots es caps de casa,
O pagá un jornal
Perque un altre hey vaja.
A mí aquesta lley
No me convé gayre,
Perque es méus infants,
Es dia qu' hey vaja,
¿Ahont dinarán?
¿Ahont, dalt la Sala?
Si jò no duch pá,
¿Que viurán de l' ayre?...
Me diga vosté:
¿Tot axo qui 'u paga?
Si son es señós,
¿N' hi haurá cap qu' hey vaja?
Jò... si jò fos d' ells,
Amb so carruatge
M' hi entregaría,
Y amb tota catxassa
Voldria per séure
Un silló ò butaca:
Posaría un toldo,
Y duys pedres, vaja!
MUN. Amb axò, Tonió,
Jò no hi tench paraula:
Som *municipal*,
Y si *ells* ensumavan
Qu' havia dit rès,
Sa méua mesada
Seria curteta,
Si no' m despatxavan;
Jò tench de callá
En tot quant *ells* fassan.
TAC. Vosté, *Don Leandro*,
Fa molt bé si calla:
Però y de vostés
Si n' hi ha cap qu' hey vaja,
¿Amb que picará?
¿Amb á que? amb so sabre?
MUN. Nòltros no hi 'nirém,
Ja basta sa tasca
Que per dins Ciutat
Mos fritx y mos cansa.
Brega per un vent,
Escándol pe' s' altre,
Amb tanta caló
Còm ara s' ha alsada,
Ni un punt de repòs
Donam á ses cames.
Creysmè, Tonió;
Ja fa una setmana

TAC. Que sòls no he pogut
Pegá una becada.
¡Becada m' ha dit?
Seria miracle:
Jò li deya axò
De picá amb so sabre
Perque, ja fa temps,
Un dia horabaxa
Devés s' *Hostalet*
Hey hagué bullanga
Amb un compaño séu
Que messions posava
Sobre tayá un tronch
Amb una sabrada.

MUN. Ja 'u vatx sentí dí
A uns quants qu' heu contayan,
Y segons diguèren,
Fé trossos es sabre.
Es méu maldecap
Es que diuen si ara
S' Ajuntament nòu...

TAC. Ja li fan es mánech!
MUN. En vòl llevá uns quants
Des qui servim ara,
Per fé economfes.

TAC. No 'u crega: axò es farsa,
Jò tench aquí dalt
Aquesta veynada
Qu' es d' un Retgidó
Cosina germana,
Y va dí que no,
Que sòls no hi pensavan.

MUN.. Ja estich més tranquil,
TAC. Jò ley dieh; s' en vaja;
Dormi descansat
Fins á s' hora baxa
Més hé está vostè
Que jò no 'm pensava,
Sense fé es jornal
De pedra picada
Qu' á mí 'm té apurat
Aquesta setmana.

MUN. *Con Dios, Tonió.*
TAC. No rès: bones tardes;
Que dormi de gust.
MUN. Lo mateix; y gracies.

SEN GURRIÓ.

XEREMIADES.

Es nòstro tròs d' Ajuntament acordá
apagá tots es fanals: á les onze y tres
quarts des vespre.

¡Sòls qu' una vegada haji fét una cosa
ben acertada!

Sí, señó, ben acertada; perque ets
homos de ca-séua á les onze y tres quarts
ja s' han retirat y de rès los serveix sa
llum p' es carrés.

Y á n' ets homos de fóra-casa, que
sòlen aná de borina tota sa nit, sa llum
los fá més nòsa que compaña, y per lo
mateix, es bona per tothom sa disposició
de que mos ocupam.

Y á n' es qui mos digan que pòt suc-
cehí havé d' aná á cercá es metge, los
contestarém que apòsta hey ha serenos
per acompañarmós amb so séu fanal; y
sobre tot qui vòl aná de nits y veure
ahont pòsa es peus, lo que sobra entre
nòstros son mitjes llanternes y faròls;
cadahú que se prevenga.

Ell es Retgidós que van de ronda en
sa nit son es qui haurian de menesté
més llum, y s' en afluxan per estauviá
es gastos de La Sala.

Lo dit: donam s' enhorabona á n' es
tròs d' Ajuntament que ha fét aquesta
economía.

Post Data. Dijós passat, un' altra
mica d' Ajuntament, per majoría de qua-
tre vots quantre tres, (segons contavan
es diaris) va revocá s' *acuerdo* d' apagá
es fanals.

¡Molt ben revocat! Es dí, que lo de sa
xeremiada anterió no va per dit.

Ara sospitam perque es *Diari de Pal-
ma*, quant publicá es dictámen de sa
comissió *del alumbrado* parlava d' una
quiebra pecuaria.

Diuen que el señó Arquitecto Provin-
cial ja ha presentat á sa Diputació es
projecte de Manicomio (Hospital per lò-
cos) que se tracta de construhí á Ma-
llorca.

Molt gran haurá d' essé, señó Pavía,
si los hi han d' aficá tots á n' es lòcos
mallorquins; y sobre tot convendria que
hey posás un departament pe' s qui té-
nen sa manía de governá es poble, no
sabentse governá á sí mateixos; y un
altre p' es periodistes dexats de la ma
de Déu.

¡Ay señó! ningú pòt dí d' aquest' aygo
no beuré.

Tornemhi, Tonina, que hò m' ha sa-
but.

Dins poch dies tendrem nòves elec-
cions municipals. Qui vòl essé Retgidó
qu' heu diga; are es s' hora de penjarsé
un flòch.

Es ciutadans estan empanxats de su-
fragi universal, y en llòch d' aná á votá
s' en van á prende bañs. Ells deuen fé
es contes que si han de morí aufegats,
val més que sia dins la má.

¿Y no hey hauria mèdi de durmos un
Ajuntament de fóra Mallorca?

No es que mos quexem des que te-
nim; sia com sia; aguanta que es un
gust; y en mitx de tot ha donat més
pròves de coratge que es d' en temps
d' es cólera.

Lo qu' es séu darley.

Hém sentit rall sobre si se prohibiria
passetjá billets á tots es bergantells sans
y robusts que com una plaga trescan
per Ciutat; autorisant no més á n' ets
afortunats ó véys inútils per fé feyna.

Ja ha estona ferm que L' IGNORANCIA
dú entre céya y céya aquest pensament;
es dia que se duga á efecte; donarém
s' enhorabona més cordial á s' Autoridad
que axí heu haji dispòst. ¡Y *enhorabones*
de L' IGNORANCIA no 'n reb tothom! per-

que valen tant com sa *Creu de sa Legió
d' honor*.

¡Ves quin' una! Are s' Ajuntament se
vòl posá á cobrá lo que li déuten, obli-
gant es deutors, de bona gana ó per
forsa.

No corre pressa. Jò hauria esperat
una miqüeta més.

Un fabricant mallorquí que pareix
que sab lo que li convé, ha comensat á
obrí un pou artesiá, á una fábbrica que
té á fóra-porta.

Si no fos p' es rovey, jò, si fos de sa
Diputació, li hauria dexada sa barrina.

¿A quant déuen pujá, fins al dia de
'vuy, ets interessos d' aquells 12,000
réals?

Se comensá una acera nòva en es
Banch de s' Oli; però ses voreres y es
centro d' aquella Plassa estan tan mala-
ment com abans. ¡Oh!

Se sembráren *eucalyptus*; però se mò-
ren de sed. ¡Oh, oh!

Los tapáren amb caheres; però aques-
tes ja cauen á tròssos. ¡Oh, oh, oh!

Tot sia *ad majorem Ajuntamenti glo-
riam*.

Es *Diari de Palma* assegura qu' ets
empedregats de Palma, com més anirá,
estarán pitjó.

Bòn consòl per aquells qui ténen uys
de poll.

Sabem de mala tinta, que qualcú de
Fornalutx, ja ha uns quants anys guarda
es doblés per comprá un rellòtge desti-
nat á sa Sala de Juntas, y encara es
s' hora que no s' ha donat amb ánimo
de triarló.

Aquest homo deü dí: per sèbre quin'
hora es, mos basta, de dia, mirá es sòl,
y, de nit; escoltá es galls; y fóra mals-
de-caps de doná corda á un rellòtge de
paret.

Trobam que pensa bé, y més si es
doblés no son séus y los hi dexan tení.
Sia dit axò sense intenció d' ofendre sa
séua integridat.

Advertirem, s' altre dia, que dins Ciu-
tat hey ha estables que ténen ses fines-
tres ran des pís d' es carré y dexan aná
un baf que entabaná á n' es qui en pas-
sen.

Axò vòl dí qu' es séus señós no se
cuydan gayre de tenirles nètes; y ja que
ets encarregats de sa nòstra policia ur-
bana no pensan en posarhi remey, L' IG-
NORANCIA está ben resòlta á posarhi,
estampant amb lletres gròsses sa situa-
ció de dites estables y es nòm d' es séus

señós, si d'aquí à dissapte no han fét cas d'aquest segon avis.

Salus populi suprema lex: axò es: sa salut des pòble val més qu'unes quantes carretades de fems.

*
**

Llavò dirán que à La Sala no hey ha gent endressada.

Heu de sèbre, ignorants lectors, que dins s'entrada de La Sala, à sa paret de má drèta, hey ha clavades, desde temps immemorial, unes vergues de ferro, que son ses mides exactes de sa mitja cana mallorquina, es *vuyt pams de Montpellé*, sa *teula de pajella majó*, ets *escudellons* de brossat, y ses *galgues* des pedreñ.

Ydò y tot axò, que à un'altra Sala manco il-lustrada que sa nòstra, heu conservarian nèt y amb un lleterro que espicàs es séu objècte, à sa nòstra, cada vegada que emblanquinan, li passen sa granerela per demunt; de manera que ja costa trabay afiná aquelles mides, y d'aquí à un pòch, si heu fan axí, no les veuran gens.

Y are parlau d'Arts y d'Arqueologia, y de Datos històrichs à un pòble que té un Ajuntament tan emblanquinadó!

*
**

Un dia d'aquests passats, un ignorant d'es més afavorits se va axecá amb una bona idèa, que per ventura en véurela publicada, hey haurá qualcú qui l'aprofitará.

Aquest confrare nòstro pensava y deya:—Sis diaris surten à Ciutat y uns quants periòdichs. Axò significa gran consum de papé. Ydò no rès: plantá una fàbrica, y no l'haurian d'emprá de fora Mallorca. No dexá prende ventatge à n'ets inglesos, que ja n'fabrican amb algues y cañissó de s'Albufera.

Vat'aquí una cosa ben pensada. Ara ja veym corredós que fan corré accions amb prima de sa novella societat *La Papelera*. Per quant estiga constituída, li recomanem un gran edifici qu'hey ha devés mitjan carré d'ets Oms.

COVERBOS.

Un señó foravilé va vení à Ciutat, y entre altres còses va comprá per sèt duros y mitx un rellòtge venturé de plata, d'aquests gròssos que los diuen caceròles.

Còm pròu hagué regatetjat, y mentres anava fraguent es conte per lliures, sòus y diners, va repará un rellòtget d'òr esmaltat, d'aquests petitons, de señora; y amb axò va dí à n'ets rellòtge:

—Tenga, veja si aquest es es séu conte. Però ja que no'm vòl llevá una maya d'es méu rellòtge gròs, ja'm pòt afegí aquest petitó que vetx aquí: per-

que tenim una nineta de sis añs; y al manco hey jugará un poch amb ell, y s'hi entretendrá.

Es rellòtge va esclafí amb una gran riaya: y encar'are la fa, cada vegada que conta aquest pas à n'ets amichs.

*
**

Una vegada era un que s'en anava à fra, y tots es séus veynats li comanavan una còsa ó s'altra.

—Mira: ja me durás tres canes de còrda d'ensellá...

—Bòno, deya ell.

—Mira: dum mitja barcella de fesòls.

—Bòno.

—Mira: veés si me durias un tirás.

—Bòno.

—Mira, (li digué un'altra posantse sa má à sa butxaca,) vat'aquí mitja peseta, fem favó de comprarme un siurell, còst lo que 't còst.

—¡Tú siularás! contestá es qui s'en anava à fra, y ja va essé partit.

*
**

Un sollicherich arribá à una possessió de p'es plá à hora que à la casa ja havian dinat. Sa madóna tractá de ferli sopes, y per ferlo content, s'acostá à ell y li preguntá:

—¿Que no vos hi agrada un òu à ses sopes, sen Tomeu?

—Sí, madóna, (li contestá es sollicherich), però, mirau: no n'hi poseu més que dos.

*
**

—¿Y ahont vas Francesch tan de-pressa?

—Dexem aná... A pegarmé un tir.

—Cáspi, cáspi!... ¿Y qu'es lo que 't passa?

—¿Que'm passa? que sa méua dóna ha fètes ses paus amb sa mare, y are vòl que visquem tots plegats.

*
**

Devés mitja nit era quant estavan disputant dos borratxos sobre si sa claró que los il-luminava era d'es sòl ó de sa lluna.

—¡Jò't dich qu'es des sòl! (deya un).

—¡Y jò 't dich qu'es de sa lluna! (deya s'altre).

Amb axò passá un tercé y l'hey preguntáren; à lo que va respòndre:

—Germanets, jò som un pagés de la Vila del Terme, y no conech es sòl ni sa lluna de Ciutat.

*
**

—Señora!... Señora!... ¿Es séu aquest canet?

—Y de vostè.

—Gracies... Heu deya perque m'ha mossegat.

—No rès. Un'altra dia, en caure bé, vostè el mossech à ell, y d'aquest mòdo quedarán en paus.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Cadascú à ca-séua y ets asso-*
lants à can Còll.

SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha fanals.*
2. *En que no's pòden casá.*
3. *En que dú canons.*
4. *En que té cribells.*

QUADRAT.—*Port-Omar-Rata-Trau.*

CAVILACIÓ.—*Maria Magdalena.*

FUGA.—*Qui té mal el té venal.*

ENDEVINAYA.—*Una corch de Java.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*K. D. T., Papays y Un Forné garrut.*
Sis.—*Un Catalinero, Pere Pera, Dos Tran-*
quils y Farineta.

Tres.—*Un Cadiré, Un Acubat y Un Sabatè en*
dilluns.

GEROGLIFICH.

GALENO :: RIGOLETTO
NOT :: AMOR

UN PRACTICANT.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla s'aygo à sa murta?
2. ¿Y una escala à un botó de ròba?
3. ¿Y una taverna à una sabateria?
4. ¿Y ets infants à n'es coloms?

UN MÚSICH.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que diagonal-
ment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de
dóna; sa 2.ª, un nòm d'hòmo; sa 3.ª, lo mateix;
sa 4.ª, un aliment, y sa 5.ª, una lletra.

UN INDIOTÉ.

CAVILACIÓ.

COTA NI MATALÁS

Amb aqu estes lletres compòndre es nòm d'una
famosa valldemossina.

Q. R.

ENDEVINAYA.

De grianses y de bruyes
En trèch un such molt golós,
Y de ses méues despuyes
S'en vésten reys y señós.

MANXAYRE.

(*Ses solucions dissapte qui vé st som vius.*)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

J. M.: Ja veu còm feym lo possible per com-
plairel: dispensi ses correccions que amb bona
intenció li feym, y no's cansí d'enviá.—X. CERA:
Lo mateix li deym: vostè ara pareix qu'entra
en bona lluna, de lo qual n'estam tots satis-
fets.—P. PEXET: Rebuts es gerooglifichs y demés
porros-fuyes: casí tot heu insertarém.—A. R.:
No'n tenim noticia de lo que mos conta, y à
vostè no'l conexem per més de servirlo.—M. R.
(*Pollensa*): De tot allò en fèrem una xèremia-
da, que ja haurá vist.—UN CONTRIBUTUYENT: Re-
còrdi que L'IGNORANCIA no s'empatxa de res
de política. Vaja à qualsevòl des diaris, y farán
bò servirlo en lo que pretén.

31 JURIOL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.